

saccional que ha proposat la ponència.

En l'extensa perspectiva de discussió que hi ha per davant, destaquen, entre

els temes més polèmics, el protagonisme dels departaments en l'estructura universitària, el títol sobre el professorat, la composi-

ció dels òrgans de govern, l'Institut de Ciències de l'Educació i el tractament del personal d'Administració i Serveis. Molt de tre-

ball, doncs, per a una universitat més viva que mai i que fa un remarcable esforç per autogovernar-se.

Les metamorfosis de Klinger

L' Joan Vicent ALIAGA exposició que es pot contemplar actualment a l'Ajuntament de València, malgrat l'escassa propaganda que ha rebut, mereix tota la nostra atenció, per tractar-se d'un artista i d'una obra que poques vegades es passeja per països tan aliens als circuits cultes d'Europa com el nostre.

I això, encara que la poètica de Max Klinger (1857-1920) es veu reflectida en la seua vessant com a gravador, deixant de banda les activitats escultòriques i pictòriques que l'artista de Leipzig desenvolupà, amb gran fortuna.

No és una antològica com cal, sinó una revisió dels aiguaforts que Max Klinger deixà com a testimoni del seu món mòrbid i malaltís. Aquesta idea que flota pertot arreu no ha de fer-nos pensar que la seua vida es mogué entre la més miserable bohèmia, ja que Max Klinger participà, sense cap dubte, de determinats ambients (l'Acadèmia d'Arts de Berlín, per exemple) que no ho fan creïble. De tota manera, aquest aspecte no lleva intensitat a una obra que intenta separar-se dels coneguts camins del Naturalisme germànic (Von Menzel, Leibl...), buscant l'altra cara de la realitat.

D'aquest esperit, en són bona mostra els gravats esmentats, que pul-lulen entre la ironia, l'angoixa i el sarcasme. ¿Com expli-

car, si no, la sèrie *Amor i Psique*, que es delecta en el dibuix de cossos de reminiscència clàssica, enmig de paisatges muntanyencs? ¿I quin sentit podem veure en la imatge de la mort trepitjant els caps de les seues víctimes, mentre una mà intenta aturar-la? ¿De quina manera podem interpretar el mite de Narcís i Eco, quan, a l'artista, li sembla més important el fullam vegetal que envolta l'escena més que el mite per ell mateix?

Amb aquest grapat de referències, podríem concloure que l'obra de Max Klinger està basada, fonamentalment, en una plasmació de la vida dominada per la irrealitat i la necrofilia, adornades ambdues amb el decorativisme *Jugendstil* que es va escampar per Alemanya a la darreria del segle dinou.

Tanmateix, l'interés evident que presenta M. Klinger consisteix en la pròpia metamorfosi, que injecta a la realitat exterior (burgesa), transformant-la en un àmbit on regna la mort i el mite, però on la bellesa no és absent, ja que en aquest paradigmàtic culte al món d'Hades no hi ha fronteres i tot es pot convertir en símbol. Així ho deia el mestre Bocklin, i en aquesta atracció per l'abisme dels somnis va viure Klinger.

El Teatre del Raval

L'antic Teatre Sindical, de Castelló de la Plana, canviarà de nom i serà regit per un patronat en el qual participen la Diputació i la Conselleria de Cultura, juntament amb la Conselleria de Sanitat, Treball i Seguretat Social.

Els sindicats podran seguir tenint prioritat en la utilització de les instal·lacions, però el Teatre del Raval —que així s'anomenarà— serà condicionat per a permetre una programació més sistemàtica i continuada. Pep Cortés serà el gerent del Patronat.

200 llibres, a l'abast

Aquest mes, la col·lecció *Llibres a l'abast*, d'Edicions 62, arribarà al títol número 200. Aquesta col·lecció és la que, amb *Nosaltres els valencians*, de Joan Fuster, inicià les activitats de l'editorial l'any 1962. Es tracta, per tant, d'un aniversari de gran significació en el panorama editorial català, en el qual no és normal una durada tan llarga de cap col·lecció.